Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 110 862 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat M. WIRTZ verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas
U, Q. M. U. {..}, verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben. U bent Ahmadi moslim en Rajpoot van etnische origine. U werd geboren op 25 november 1977 in de stad Chenab Nagar (Rabwah) in de provincie Punjab, waar u ook steeds woonde in Pakistan tot voor uw vertrek naar Europa. Op 5 december 2007 huwde u in Faisal Abad met uw huidige echtgenote N. F. {..}. Jullie hebben samen één zoon Q. K. A. {..} (°20/07/2009). U bent alleen naar België gekomen, uw echtgenote en zoon verblijven momenteel bij uw schoonfamilie in Faisal Abad in Pakistan. Uw beide ouders verblijven intussen ook in België sinds einde 2011 begin 2012., Zij hebben een medische regularisatie aangevraagd en zitten momenteel nog in de procedure. Twee van uw broers verblijven ook in België. U heeft ook een broer die in Duitsland woont en een zus die in Italië woont. Verder heeft u nog twee zussen in Rabwah in Pakistan.
U bent Pakistan ontvlucht omwille van problemen die u had naar aanleiding van uw geloof als Ahmadi.

Op 25 december 2009 ging u met een vriend, A. W. {..} die eveneens Ahmadi is naar een kennis van hem, genaamd A. B. {..}. Er waren daar verschillende mensen aanwezig en er ontstond een religieuze discussie die uit de hand liep. Op 14 januari 2010 heeft deze A. B. {..} samen met zijn vrienden dan een zaak gestart in de rechtbank tegen u en uw vriend A. W. {..} omwille van uw geloof en omwille van het feit dat u over uw geloof zou willen vertellen aan anderen. Vanaf dat moment werden jullie lastig gevallen door deze A. B. {..} en ontvingen jullie bedreigingen. Mensen begonnen jullie lastig te vallen in naam van de organisatie Khatm-e Nabuwat, imams dreigden dat ze jullie zouden vermoorden. Op 5 mei 2010 ging u benzine tanken met uw bromfiets en reed u daarna naar huis. U werd tegengehouden door twee gemaskerde mannen die u sloegen en bedreigden dat u uw geloof diende te verlaten en uw activiteiten diende stop te zetten, zoniet zou u vermoord worden. U diende een klacht in bij de politie, maar in plaats van u te helpen werd u opgesloten in de gevangenis, Een vriend van u betaalde 10 000 roepies smeergeld en u werd twee dagen later vrijgelaten. Over de eerdere bedreigingen hadden u en uw vriend A. W. {..} ook een brief geschreven naar de Human Rights Commission of Pakistan in Lahore en zij schreven jullie een brief terug dat zij jullie zouden helpen en de lokale autoriteiten zouden op de hoogte brengen, maar jullie kregen opnieuw geen hulp. Jullie werden steeds meer lastig gevallen en u vroeg uw familie en uw advocaat om advies. U was bang want u had als 10-jarige jongen ook reeds iets meegemaakt op school waarbij u werd geslagen door niet Ahmadi studenten en waarbij u uw been brak en vervolgens een tijd in het ziekenhuis diende te blijven omdat het niet goed herstelde. Op 18 mei ging u vervolgens naar de stad Faisal Abad om uw echtgenote en zoon in veiligheid te brengen. Uzelf trok naar Lahore en twee dagen later verliet u vandaar het land.

U ontvluchtte Pakistan op 20 mei 2010 vanuit Lahore, u vloog naar UK en verbleef daar ongeveer anderhalve maand. U kwam van UK naar België op 4 juli 2010 en u vroeg asiel aan in België op 8 juli 2010.

Bij een huidige terugkeer naar Pakistan vreest u voor uw leven omwille van de problemen die u kende naar aanleiding van uw geloof als Ahmadi.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw paspoort met drie visa voor UK, een visum voor India en de aanvraag voor een visum voor Australië, drie schooldiploma's/certificaten, uw geboortecertificaat, een document van uw werk bij het Information Technology Research Center, drie krantenartikels met betrekking tot uw problemen, een brief van uw advocaat in Pakistan, een brief en enveloppe van de Human Rights Commission of Pakistan als antwoord op het verzoekschrift dat u hen schreef, een brief die u schreef aan de politie over uw problemen, een FIR tegen u en een document van de zaak in de rechtbank tegen u.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Hoewel uit uw verklaringen wel degelijk blijkt dat u Ahmadi bent, en het CGVS hierbij op de hoogte is van de mogelijke problemen die Ahmadi's wegens hun religie in Pakistan kunnen ondergaan, kan er geen geloof worden gehecht aan uw persoonlijke vrees voor vervolging bij een actuele terugkeer naar Pakistan.

In eerste instantie kunnen er een aantal markante opmerkingen gemaakt worden met betrekking tot uw verklaringen over de identiteitsdocumenten die u voorlegt en de reisroute die u zou gevolgd hebben naar België. Uw verklaringen hierover op het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen hieromtrent nu tijdens het interview op het CGVS zijn dermate tegenstrijdig en incoherent, dat uw algehele geloofwaardigheid al vanaf het begin op fundamentele wijze wordt aangetast.

Wanneer u gevraagd wordt uw identiteitsdocumenten neer te leggen bij het begin van het interview op het CGVS, toont u plots uw internationale paspoort en vertelt u dat u daarmee naar België bent gereisd (CGVS, p. 3). Deze verklaring is volledig tegenstrijdig met wat u eerder verklaarde bij DVZ. Daar stelde u immers een paspoort te hebben gehad in Pakistan, maar deze daar te hebben achtergelaten (zie verklaring DVZ in administratief dossier, p. 3 nr. 21). U voegde daar toen aan toe dat u 400 000 roepies betaalde aan een smokkelaar genaamd Mallik en dat u geen idee had of u met een Pakistaanse paspoort naar België reisde. U zou de paspoort maar heel even gezien hebben, uw foto stond erin, maar u had geen idee van de naam en persoonlijke gegevens die erin stonden (zie verklaring DVZ, p. 5 nr. 33). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u inderdaad voordien te hebben verklaard dat u rechtstreeks van Pakistan naar België kwam, maar dat u dan later heeft meegedeeld dat u eigenlijk via UK kwam (CGVS, p. 3). Als u dan gevraagd wordt wanneer precies u dat dan heeft meegedeeld, dan antwoordt u eerder laconiek dat u nu toch bent gekomen om het te zeggen en dat u nu toch uw reispas toont met de stempels erin (CGVS, p. 4). Er werd u nochtans helemaal aan

het begin van het interview op het CGVS gevraagd hoe het eerste gesprek bij DVZ verlopen was en of u daar alles had kunnen zeggen wat er gebeurd was en u bevestigde dit op positieve wijze, zonder ook maar enige melding te maken van deze volledig foutieve informatie die u eigenlijk had gegeven (CGVS, p. 3). De enige verklaring die u kan geven voor het feit dat u hier vanaf het begin van het tweede interview een heel ander verhaal vertelt dan op uw eerste interview bij DVZ is dat u bang was om de waarheid te vertellen omdat u dacht dat u dan teruggestuurd zou worden naar Pakistan (CGVS, p. 4). U voegt daar opnieuw op eerder laconieke wijze aan toe dat wat u toen vertelde een andere zaak was en dat er nu moet gevolgd worden wat u op dit moment vertelt (CGVS, p. 4). Vervolgens wordt u dan gevraagd naar nog andere identiteitsdocumenten en u stelt wel een Pakistaanse identiteitskaart te hebben gehad maar die heeft u intussen verloren in België want als je hier een paar keer verhuist dan kan je hier en daar wel wat verliezen (CGVS, p. 4). Om te beginnen komt het hier al vreemd over dat u niet beter zou opletten een dergelijk identiteitsdocument niet te verliezen tijdens het verhuizen en bovendien vertelt u hier ook weer een ander verhaal dan wat u verklaarde bij DVZ. Daar stelde u immers eerst nooit andere identiteitsdocumenten te hebben gehad dan uw paspoort, maar bij verdere navraag verklaarde u dan toch een identiteitskaart te hebben gehad maar dat u deze achterliet in Pakistan (zie verklaring DVZ, p. 3 nr. 21). Tal van tegenstrijdigheden en incoherenties dus al vanaf het begin van het interview trekken uw algehele geloofwaardigheid al meteen zeer ernstig in twijfel.

Verder wordt u dan gevraagd of u ooit gereisd heeft met deze paspoort en of u hiermee ooit ergens een visum heeft aangevraagd. U verklaart dat u driemaal een bezoekersvisum aanvroeg voor UK en dat u er ook driemaal bent heen geweest, telkens voor de jaarlijkse vergadering van de Ahmadiyya gemeenschap (CGVS, p. 4). Het meest recente visum vroeg u aan in juli 2008 en het was twee jaar geldig tot juli 2010, u verklaart dan pas in mei 2010 hiermee naar UK gereisd te zijn (CGVS, p. 5). Opnieuw kan hier de opmerking gemaakt worden dat u hier helemaal niets van vertelde op het interview bij DVZ, zelfs niet wanneer u hier letterlijk naar gevraagd werd (zie verklaring DVZ, p. 3 nr. 21). De vraag rijst dan ook echt wel waarom u dit allemaal hebt verzwegen op het eerste interview bij DVZ, aangezien u hier in België toch bescherming aanvraagt omdat u vreest voor uw leven in uw land van herkomst en dan kan toch logischerwijze en redelijkerwijze van u verwacht worden dat u weet dat het zeer belangrijk is dat u de waarheid vertelt. Het enige wat u hierop kan antwoorden is een herhaling van wat u eerder zei, namelijk dat u bang was teruggestuurd te worden naar Pakistan omdat u daar vreest voor uw leven (CGVS, p. 5). U bevestigt vervolgens dus niet rechtstreeks van Pakistan naar België te zijn gekomen maar via UK te zijn gereisd (CGVS, p. 5). Hier stelt zich dan ook de vraag waarom u dan geen asiel heeft aangevraagd in UK, aangezien van een asielzoeker die vreest voor zijn leven in zijn land van herkomst, verwacht wordt dat hij bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij toekomt. U antwoordt daarop dat u in UK verteld werd dat u op het visum dat u had geen asiel kon aanvragen en dat u dus maar beter naar een ander land ging (CGVS, p. 5). Als u dan gevraagd wordt van wie u deze raad kreeg dan heeft u het over veel vrienden die u daar ontmoette en dat u hen advies vroeg (CGVS, p. 5). U hebt nooit de asielinstanties gecontacteerd in UK om hier werkelijk naar te informeren, want u wist niet dat dat misschien toch belangrijk kon zijn (CGVS, p. 5). Dergelijke verklaring en houding stellen opnieuw ernstige vragen bij uw geloofwaardigheid en ondermijnen bovendien op ernstige wijze uw werkelijke vrees voor vervolging in Pakistan. Verder beschikt het CGVS over objectieve informatie op basis van uw vingerafdrukken (zie informatie over uitwisseling van biografische en biomedische gegevens met UK, toegevoegd aan uw administratief dossier) dat u op 24 november 2010, enkele maanden na het vervallen van uw bezoekersvisum in juli 2010, een Granted Leave to Remain heeft aangevraagd in UK, die opnieuw twee jaar geldig was. Volgens deze gegevens zou u dus na uw aankomst in België nog een nieuwe verblijfsvergunning hebben aangevraagd in UK, wat toch zeer vreemd overkomt. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, ontkent u dit alles volledig en stelt u na het vervallen van uw visum en na uw aankomst in België niet meer in UK te zijn geweest en daar ook niets meer te hebben aangevraagd (CGVS, p. 5). Opnieuw verklaringen die tegenstrijdig zijn met de info waarover het CGVS beschikt en waar u geen enkele afdoende verklaring voor kan geven.

De cumulatie van dermate incoherente en tegenstrijdige elementen tussen uw verklaringen onderling en tussen uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, ondermijnt vanaf het begin op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid en ook uw gegronde vrees voor vervolging bij een huidige terugkeer naar Pakistan.

Op een asielzoeker rust bovendien de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

In tweede instantie zijn er dan uw verklaringen over de problemen die u zou gehad hebben in Pakistan en die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht naar Europa. Ook hier kunnen een aantal markante opmerkingen gemaakt worden in verband met opnieuw incoherente en tegenstrijdige elementen maar ook in verband met een aantal zeer vreemde en weinig logische zaken in uw verklaringen. Zo vertelt u Pakistan te hebben verlaten op 20 mei vanuit de luchthaven van Lahore, u zou twee dagen daarvoor uw echtgenote en zoon naar de stad Faisal Abad hebben vergezeld om hen eerst in veiligheid te brengen (CGVS, p. 11). U bevestigt vervolgens inderdaad dus het land te hebben verlaten voor de aanslagen op twee Ahmadi moskeeën in Lahore op 28 mei 2010 (CGVS, p. 11). De informatie die u nu geeft is opnieuw volledig incoherent met datgene wat u verklaarde tijdens het interview bij DVZ. Daar stelde u immers op 20 mei met uw familie naar Faisal Abad te zijn vertrokken en vervolgens vertelde u over de aanslagen die plaats vonden in Lahore en dat u dan nog steeds in het land was, dat de situatie erger werd en dat u uw advocaat contacteerde en dat deze u zou aangeraden hebben om dan het land te verlaten. U zou dan vertrokken zijn vanaf Karachi Airport (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 2 nr. 5 in administratief dossier). Dus opnieuw een volledig ander verhaald dan wat u nu vertelt en het enige wat u hier als verklaring voor kan geven is dat u dit anders verteld heeft uit angst dat u zou teruggestuurd worden (CGVS, p. 11). Het gaat hier echter niet meer om uw vlucht vanuit Pakistan via UK of niet, maar deze verklaringen gaan over de laatste momenten van uw problemen en datgene wat u ertoe gebracht heeft uw land te verlaten en de vraag stelt zich dan ook waarom u daar dan ook over heeft gelogen op het eerste interview bij DVZ. Waarom u niet gewoon verteld heeft dat u vertrok op 20 mei en waarom u daarbij gelogen heeft dat u vertrok na de aanslagen in Lahore en dat u dan nog uw advocaat zou gecontacteerd hebben en dat hij u dan zou aangeraden hebben om te vertrekken. U kan hier opnieuw louter dezelfde verklaring voor herhalen, dat u het deed uit angst (CGVS, p. 12). U wordt dan nog een keer de vraag gesteld waarom u dan aan het begin van het interview op het CGVS, toen u gevraagd werd naar het eerste interview bij DVZ en hoe dat verlopen was en of u daar alles had kunnen vertellen, niet opgemerkt heeft dat u toen de waarheid niet had verteld over deze zaken, waarom dat u er dan op dat moment niet al gewoon iets van gezegd heeft. Het enige wat u hierop kan zeggen is dat u toch gewoon gezegd heeft dat het eerste interview goed verlopen was en dat u het misschien niet goed begrepen had, dat u daar niet bent opgekomen en dat u daar nu geen antwoord voor heeft (CGVS, p. 12).

Verder vertelt u begin mei te zijn gearresteerd geweest door de politie en twee dagen te zijn vastgehouden op het politiebureau van de stad Chenab Nagar. Bij DVZ verklaarde u te zijn gearresteerd op 6 mei 2010 en twee dagen later te zijn vrijgekomen (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 2 nr. 1). Tijdens het interview op het CGVS stelt u echter dat u op 5 mei werd opgepakt en dan op 7 mei weer vrijkwam (CGVS, p. 11). Het gaat hier inderdaad maar om een dag verschil maar als u zo'n specifieke details en data geeft, dan komt het toch enigszinds vreemd over dat deze niet blijken overeen te komen tussen uw verschillende verklaringen. Nadat u vrijkwam door de betaling van smeergeld, zou uw advocaat u verteld hebben dat er een zaak was in de rechtbank tegen u op basis van artikel 290C, zegt u eerst maar later corrigeert u het naar artikel 298C (CGVS, p. 12). Als u vervolgens gevraagd wordt of er dus op het moment dat u Pakistan verliet een rechtszaak liep tegen u en dat u dus op dat moment gezocht werd door de overheid en de politie, dan stelt u dat dat inderdaad zo was en dat u daarom Pakistan verlaten hebt (CGVS, p. 12). U werd dus op het moment van uw vertrek uit Pakistan gezocht door de overheid en door de politie maar u heeft wel het land op legale wijze kunnen verlaten met uw paspoort en een visum daarin (CGVS, p. 12). Dergelijke verklaring komt zeer weinig aannemelijk een zeer weinig geloofwaardig over. Indien u op het moment van uw vertrek werkelijk werd gezocht door de Pakistaanse overheid en politie, dan lijkt het zeer weinig waarschijnlijk dat u zo zonder enige problemen op legale wijze het land zou hebben kunnen verlaten. Daarnaast kan hierbij ook nog de opmerking gemaakt worden dat u reeds beschikte over een geldig visum voor UK vanaf 2008 en de vraag rijst dan ook waarom u niet eerder het land ontvlucht bent, waarom u niet eerder naar UK bent gegaan. Het enige wat u hierop kan antwoorden is dat u van uw land houdt en dat u niet van plan was om weg te gaan (CGVS, p. 12-13). Daarenboven blijkt uit de informatie in uw paspoort dat, op het moment dat u verklaart dat voor u de problemen begonnen in Pakistan, u ook nog een toeristenvisum heeft aangevraagd voor Australië. U verklaart dat u Australië gewoon wilde gaan bezoeken, u wilde er gewoon gaan kijken zonder enige reden maar u heeft het visum toen niet verkregen (CGVS, p. 6). Hier houdt het toch weinig steek dat u op het moment dat u ernstige problemen heeft in Pakistan, bezig bent met het aanvragen van een toeristenvisum voor Australië, gewoon omdat u zin heeft om dat land eens te gaan bezoeken. Het enige antwoord dat u hierop kan geven is dat iedereen toch het recht heeft om als toerist naar een ander land te gaan en dat u werk en geld had en dat u Australië gewoon eens wilde gaan bezoeken (CGVS, p. 13).

Tot slot zijn er dan uw verklaringen over contact dat u heeft met uw familieleden in Pakistan na uw vertrek en over datgene wat u weet over de huidige situatie van uw problemen in Pakistan. Hierbij kan eigenlijk al meteen de opmerking gemaakt worden hoe het komt dat uw echtgenote en zoon niet

met u meegekomen zijn maar nog steeds in Faisal Abad in Pakistan verblijven (CGVS, p. 9). Indien u werkelijk gezocht werd door de overheid en politie bij uw vertrek uit Pakistan dan zou toch logischerwijze verwacht worden dat ook zij direct gevaar lopen als zij daar blijven. U vertelt nog contact te hebben met uw echtgenote en u zou met haar gewoon spreken over uw zoon en gewoon onderling over kleine dingen (CGVS, p. 9). Ook met uw twee zussen die nog in Rabwah in Pakistan verblijven zou u gewoon spreken over hoe het gaat met hen (CGVS, p. 9). En hetzelfde geldt voor uw schoonfamilie die nog daar is, u spreekt met hen gewoon over hoe het met hen gaat en over hun werk en over jullie geloof (CGVS, p. 10). Hier komt het vreemd over dat u met niemand van uw familie die nog in Pakistan is op dit moment concreet lijkt te spreken over de problemen die u daar gehad heeft en de verdere ontwikkelingen of evolutie van deze problemen. Wanneer u dan specifiek gevraagd wordt naar de huidige stand van zaken van uw problemen in Pakistan en wat uw familie u daarover vertelt, dan stelt u dat uw vrouw nu problemen heeft (CGVS, p. 14). Maar wanneer u dan gevraagd wordt daar concreet meer over te vertellen, over deze problemen die uw echtgenote nu heeft, dan haalt u louter de algemene problemen aan waarmee veel Ahmadi's geconfronteerd worden in Pakistan. U stelt dat het probleem gewoon is dat ze Ahmadi is en dat de mensen haar niets willen verkopen als ze naar de markt of naar de winkel gaat, dat ze herkend wordt op straat omdat ze een boerka draagt (CGVS, p. 14). Hier blijkt uit uw verklaringen nergens dat uw echtgenote op dit moment problemen ondervindt specifiek omwille van de problemen die u zou gehad hebben met de politie en de overheid en waarom u het land diende te verlaten. En dit komt toch zeer vreemd over. Indien u werkelijk problemen had met de politie en de autoriteiten, indien u werkelijk door hen gezocht werd en uw echtgenote en zoon zijn al die tijd in Pakistan gebleven, dan zou toch logischerwijze verwacht worden dat zij op zijn minst enkele keren zijn gecontacteerd door de politie of de overheid om naar u te informeren. U kan daarover alleen maar vertellen dat de zaak tegen u nog steeds in de rechtbank is en dat ze u zullen arresteren en in de gevangenis zullen plaatsen als u zou terugkeren (CGVS, p. 15). Nergens uit uw verklaringen blijkt dus dat uw echtgenote na uw vertrek ook nog maar iets vernomen heeft van de mensen die u vreest.

Hieraan kan nog kort even toegevoegd worden dat uw twee broers die momenteel ook in België verblijven, uw zus die in Italië woont en uw andere broer die in Duitsland verblijft Pakistan vele jaren geleden ontvlucht zijn, ook omwille van religieuze problemen maar deze hebben geen direct verband met de persoonlijke problemen die u nu aanhaalt en die de rechtstreekse aanleiding hebben gegeven voor uw vertrek.

Zoals reeds werd vermeld twijfelt het CGVS niet aan uw bewering Ahmadi te zijn, maar u toont - gezien bovenstaande vaststellingen - geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. U verwees tevens naar de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de gecoördineerde vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Het loutere feit een Ahmadi te zijn is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling.

Op basis van voorgaande argumentatie hebt u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden kunnen ombuigen. Uw paspoort, geboortecertificaat, schooldiploma's en werkcertificaat bevestigen louter uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. In verband met de overige documenten die u voorlegt en die betrekking hebben op de door u beweerde problemen waarom u uw land diende te verlaten, kan de bemerking gemaakt worden dat deze enkele bewijswaarde hebben indien deze ondersteund worden door aannemelijke en geloofwaardige verklaringen, wat in casu duidelijk niet het geval is. Een paar kleine opmerkingen over enkele van deze documenten kunnen hier eveneens aan toegevoegd worden. In verband met de FIR (proces verbaal) die u neerlegt kan meteen vastgesteld worden dat het hier om een algemene FIR gaat gericht aan alle bewoners van Rabwah (Chenab Nagar). U verklaart zelf dat uw naam hier niet persoonlijk in vermeld wordt, het is gewoon gericht aan alle Ahmadi's van Rabwah (CGVS, p. 13). Dit is dan ook duidelijk geen document dat kan dienen ter ondersteuning of bevestiging van uw persoonlijke problemen en uw persoonlijke vrees voor vervolging. In verband met het document dat u voorlegt over de zaak die tegen u zou lopen bij de rechtbank, kan herhaald worden wat reeds bleek uit voorgaande argumentatie, dat het namelijk zeer weinig logisch en weinig aannemelijk overkomt dat u gewoon op legale wijze met uw paspoort en een visum het land heeft kunnen verlaten indien u werkelijk gezocht en vervolgd werd door de Pakistaanse politie en overheid. Bijgevolg kan er aan dit document dan ook weinig geloof gehecht worden. De brieven die u zou geschreven hebben naar de politie en naar de Human Rights Commission

of Pakistan die kunnen door eender wie op eender welk moment zijn opgesteld en bieden op zich geen sluitende bewijswaarde. In verband met de brief die door uw advocaat zou opgesteld zijn kunnen twee opmerkingen gemaakt worden. Vooreerst zijn er duidelijk na het typen van deze brief nog aanpassingen gebeurd met balpen op het document, het gaat om dateringen van incidenten die u zouden overkomen zijn die duidelijk achteraf zijn aangepast. U heeft hier geen afdoende verklaring voor, u denkt dat misschien de advocaat het zelf heeft gedaan of misschien zijn secretaresse (CGVS, p. 13-14). En bovendien is deze brief ook gedateerd op 29 mei 2010 en zou hij dus geschreven zijn op het moment dat u verklaart Pakistan reeds te hebben verlaten. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, dat Pakistaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek door Pakistaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Pakistaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Pakistaanse asielzoeker.
Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan bij momenten geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.
C. Conclusie
Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A, 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel en het redelijkheidsbeginsel.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kent. Verzoekende partij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508;UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoekende partij betoogt dat zij de feiten aan de basis van haar asielrelaas volledig en voldoende heeft weergegeven en ter staving daarvan verschillende stukken heeft neergelegd. Zij erkent dat haar verklaringen over haar identiteitsdocumenten en reisroute tegenstrijdig en incoherent zijn, maar meent dat zij onmiddellijk open kaart heeft gespeeld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en verklaard heeft dat zij angst had dat zij zou worden teruggestuurd naar het Verenigd Koninkrijk en vervolgens naar Pakistan als verantwoording voor haar initiële verkeerde verklaringen. De conclusie die de verwerende partij uit deze tegenstrijdige verklaringen trekt, met name dat de algehele geloofwaardigheid van haar relaas wordt ondermijnd, is onterecht. Verzoekende partij betoogt dat zij haar fout immers heeft ingezien en deze toegegeven en nadien niets dan de waarheid heeft gezegd.

2.5. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004).

Het betoog van verzoeker dat hij uit angst gelogen heeft tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken kan hoegenaamd geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft trachten te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft, zonder asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn reisroute en documenten, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij, van zodra hij de kans hiertoe krijgt, internationale bescherming inroept en waarheidsgetrouwe informatie verschaft. Het argument van verzoeker dat hij uiteindelijk open kaart zou hebben gespeeld bij het Commissariaat-generaal kan aan voorgaande bevindingen hoegenaamd geen afbreuk doen. Verzoeker slaagt er niet in de pertinente motieven ter zake van de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.6. Verzoeker betoogt voorts dat het verschil van één dag in zijn verklaringen geenszins een leugen betreft en dat de commissaris-generaal zich baseert op minimale ongerijmdheden om hieruit af te leiden dat hij geen gegronde vrees voor vervolging heeft. Hetzelfde kan gezegd worden over de discussie over het correcte artikelnummer van de strafwet. Ook advocaten vergissen zich wel eens, laat staan een niet-

jurist in een stresssituatie. Bovendien heeft het Commissariaat-generaal zich niet de moeite getroost om uit te pluizen wat het correcte artikelnummer was. Verzoeker betoogt voorts dat het logisch is dat hij niet kan uitleggen hoe hij het land heeft kunnen verlaten per vliegtuig terwijl er een strafzaak tegen hem hangende is. Wellicht zijn de controlemechanismen in Pakistan niet op hetzelfde niveau als in België. Ook het gegeven dat hij een visum voor Australië heeft aangevraagd kan hem niet ten nadele worden uitgelegd. Het is immers eenieders recht zich te verplaatsen zolang dit wettelijk mogelijk is zodat ook verzoeker gerechtigd is Australië te bezoeken als toerist. Verzoeker meent tenslotte dat de beoordeling van zijn problemen niet objectief is gebeurd.

2.7. De Raad benadrukt vooreerst dat het vergelijken van verklaringen een nuttige methode is om de waarachtigheid van de feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker mag aldus verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. De Raad oordeelt dat verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tracht te minimaliseren doch dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent feiten die de kern van verzoekers relaas betreffen.

Het argument van verzoeker dat hij geen jurist is en dat ook advocaten zich wel eens vergissen aangaande het juiste artikelnummer is voorts geen verantwoording voor de van elkaar afwijkende verklaringen die verzoeker ter zake heeft afgelegd. Immers bevindt verzoeker zich in een situatie waarin hij zijn land van herkomst ontvlucht is omwille van problemen waardoor hij vreest voor zijn leven. In dergelijke situatie kan van een persoon redelijkerwijze verwacht worden dat hij de feiten die de kern van zijn asielrelaas vormen accuraat kan weergeven. De vaststelling dat verzoeker niet in staat is eenduidige verklaringen af te leggen omtrent het artikel op grond waarvan hij vervolgd wordt, doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Uit verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt voorts dat hij stelde door de Pakistaanse overheid gezocht te worden op het ogenblik dat hij uit Pakistan vertrok (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 3, p. 12). De commissaris-generaal leidt hieruit terecht af dat het niet aannemelijk is dat verzoeker – op een moment dat hij daadwerkelijk gezocht wordt – toch zonder enig probleem op legale wijze zijn land van herkomst kon verlaten. Verzoekers argument dat de controlemechanismen in Pakistan niet op hetzelfde niveau zijn als in België kan geenszins overtuigen. Immers is het niet aannemelijk dat iemand die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst ontvlucht en beweert dat hij op het ogenblik van zijn vlucht ook daadwerkelijk gezocht wordt, geen enkele hinder ondervindt en op legale wijze het herkomstland kan verlaten. Verzoekers gratuite beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het argument van verzoeker dat het ook zijn recht is om als toerist Australië te gaan bezoeken kan geen afbreuk doen aan volgende motivering: "*Daarenboven blijkt uit de informatie in uw paspoort dat, op het moment dat u verklaart dat voor u de problemen begonnen in Pakistan, u ook nog een toeristenvisum heeft aangevraagd voor Australië. U verklaart dat u Australië gewoon wilde gaan bezoeken, u wilde er gewoon gaan kijken zonder enige reden maar u heeft het visum toen niet verkregen (CGVS, p. 6). Hier houdt het toch weinig steek dat u op het moment dat u ernstige problemen heeft in Pakistan, bezig bent met het aanvragen van een toeristenvisum voor Australië, gewoon omdat u zin heeft om dat land eens te gaan bezoeken. Het enige antwoord dat u hierop kan geven is dat iedereen toch het recht heeft om als toerist naar een ander land te gaan en dat u werk en geld had en dat u Australië gewoon eens wilde gaan bezoeken (CGVS, p. 13).*" Immers kan van iemand die zich werkelijk geviseerd voelt en vreest voor zijn leven, redelijkerwijze verwacht worden dat hij andere beslommeringen heeft dan een toeristische reis te ondernemen gewoon omdat hij daar zin in heeft.

Voorts wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven dat de commissaris-generaal terecht heeft doen besluiten tot de onwaarachtigheid van het voorgehouden asielrelaas.

De Raad wijst er tenslotte nog op dat bij de vraagstelling tijdens het gehoor het de bedoeling is inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in

de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit. Waar verzoeker aldus voorhoudt dat de commissaris-generaal een te nadelige interpretatie betoont ten aanzien van zijn asielmotieven, kan hij geenszins overtuigen.

2.8. Verzoeker meent dat er geen zorgvuldig onderzoek is gedaan naar de door hem bijgebrachte stukken, terwijl dit wel dient te gebeuren. Verzoeker stelt zich de vraag welk bewijs hij moet bijbrengen van de rechtszaak en hoe hij een krant zou kunnen namaken. Niet enkel het bewuste artikel wordt bijgebracht, maar ook enkele pagina's van de krant. Verzoeker meent nooit een eerlijke kans te hebben gehad om zijn problemen te bewijzen en dit enkel omwille van de tegenstrijdige versies over zijn reisroute.

2.9. De Raad wijst er vooreerst op dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Echter, zoals blijkt, is het asielrelaas van verzoeker behept met tal van tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden waardoor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas volledig ondermijnd wordt.

De Raad wijst er voorts nogmaals op dat de bestreden beslissing gelezen moet worden als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en dat is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 13) blijkt voorts dat er vele valse Pakistaanse documenten zijn gelet op de hoge graad van corruptie in Pakistan. Dit, samen met de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoeker op legale wijze het land zou kunnen verlaten terwijl een rechtszaak tegen hem liep en hij werkelijk werd gezocht, maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen en bijgevolg evenmin aan de door hem bijgebrachte documenten.

Het betoog van verzoekende partij kan aan voorgaande geen afbreuk doen.

2.10. De Raad wijst er nogmaals op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te verwerven en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen.

2.10. Aangaande de situatie in Pakistan betoogt verzoeker tenslotte dat er aldaar een onveilige situatie heerst voor ahmadi. Verzoeker verwijst naar diverse bronnen om zijn standpunt kracht bij te zetten. Verzoeker meent dan ook dat de actuele situatie van ahmadi in Pakistan subsidiaire bescherming verantwoordt.

2.11. Waar verzoeker verwijst naar de algemene situatie van de ahmadi in Pakistan kan het volgende worden opgemerkt.

De Raad ontkent niet dat de situatie van de ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt uit de door verzoekende partij neergelegde informatie niet dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de ahmadi. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenstatuut te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook te worden onderzocht en beoordeeld op individuele basis.

In de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal er aldus terecht op gewezen dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. Het loutere feit een ahmadi te zijn is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling.

Dit blijkt eveneens uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 waarin zij een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van

het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingen-status kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift kan geen ander licht werpen op deze bevindingen. Uit het nieuwsbericht dat verzoeker voegt noch uit het "*Thematisch ambtsbericht Pakistan positie van ahmadi's en christenen'* kan afgeleid worden dat ahmadi's systematische vervolgd worden in Pakistan. In het *"Thematisch ambtsbericht Pakistan positie van ahmadi's en christenen'* van december 2012 wordt bovendien voorts verwezen naar de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan van 14 mei 2012. In de nota wordt door de verwerende partij terecht gerepliceerd dat de UNHCR in voornoemde guidelines stelt dat ahmadi *"are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case"* waaruit aldus volgt dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot de ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op internationale bescherming te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook te worden onderzocht en beoordeeld op individuele basis.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen "zwaarwegende gronden" om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten "een reëel risico zou lopen" "de doodstraf of executie" of "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst" zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

2.12. Verder benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke

gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.13. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.14. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
T. LEYSEN	S. DE MUYLDER